

היום היה יום טוב, כתבתי

תום בייקין-אוחיון

איך אשיר?

איך אשיר קשהעיר כך סוגרת
דלתותיה על פני כל רעי?
כי היום החלום מתפרור לו לאט
כמו חומה שאומרת לי די.

איך אשיר קשנדיר זה לשמוח,
קשנפוץ זה לחפוץ בלי סיפוק?
כי עכשיו סוף הסתיו מאותת אותותיו
וליצור זה לשבור ת'שיתוק.

איך אשיר קשהבירה נגמרת,
והמחיר לא כולל פקדון?
קשאדיר זה לסגור את החודש
ובשקט ללכת לישון.

איך אשיר קשאוויר זה נחלת בודדים
והצדק הוא הדק מול עם?
קשעוד הלואה משתיקה את הבנק,
בחיתמת מוכתמת בדם.

איך אשיר קשלשיר זה משחק של הפריימטיים
וקולי זה קולי, לא יותר.

כְּשֶׁהַיּוֹם כָּל כָּךְ קָל רַק לְשִׁתּוֹק וְחֶסֶל
וּבְחִיּוֹר מִתְנַצֵּל לְוֹתֵר.

אך אֲשִׁיר כִּי לְשִׁיר זֶה לִי דֶּלֶק.
וְאֲשִׁיר כִּי נִשְׁבֵּר לִי הַגֵּב.
וְאֲשִׁיר כִּי, בְּיָנוּ, כּוֹסֶאֱמֶק,
נִמְאָס לִי לְחַיּוֹת כְּמוֹ גִּב.
נִמְאָס לִי לְשִׁתּוֹת מְהֻבָּר.
נִמְאָס לִי לְשִׁבּוֹר חֶסֶכוֹנוֹת.
נִמְאָס לִי לְבָכוֹת בְּכָל יָרֵב,
וּבְבוֹקֵר לְצֹאת לְעִבּוֹד.

עינו של הבוקר

בָּרַגַע זֶה נוֹשֵׁק הַלֵּילָה בְּדַמְדוּמָיו

לְזֶקֶן הַסֵּב הַמְרַחֵף

בְּטָרֶם יַעֲלֶם וַיַּעֲלֶמוּ גַם כּוֹכְבָיו

אֶל מוֹל עֵינוּ שֶׁל בּוֹקֵר הַמַּכְשֵׁף

אֶל מוֹל הַחֲלִיפָה, הַתִּיק וְהִילָקוּט

בּוֹרְחִים בְּקִבּוּק אֲשֶׁר רוֹקֵן וּנְשִׁיקַת זָרִים

אֶל כְּנִיעָה נּוֹסֶפֶת לְחַיֵּי עֲבָדוֹת

נִמְלֹט לּוֹ רָגַע חוֹפֵשׁ בֵּין תַּחֲנוּנֵי גְבָרִים

וְאֵת מְקַלְפֶּת אֶת גּוֹפֶךְ מִן הַמִּטָּה

הַחֵל מֵהַבּוֹקֵר הַכֹּל יִהְיֶה אַחֲרֵת

עוֹד לֹא קָפָה, עוֹד לֹא לָקַחְתִּי לִי שְׁלִיטָה

וְכָבֵר, כְּבָעֵבֶר, אֶת מְאַחֲרֵת

סֶלְחוּ לִי כִּי כֹה נְדוּשָׁה הִיא בְּכִיִּיתִי

פָּשוּט אוֹתָהּ הָעֵין כְּבֵר בְּרוּם רָקִיעַ

וְאֲנִי שׁוֹכֵב, כּוֹתֵב בְּמִיטָתִי

מְנַסָּה לְדַחוֹת אֶת זֶה הָרַגַע

שֶׁתִּמְיֵד עוֹקֵף אוֹתִי.

משחקים בחול

לִחְפוֹר, לִחְפוֹר, מָהָר, מָהָר.
לְשִׁנֵּינוּ יֵשׁ בִּקְעָה
וְאֶצְבֵּעַ מִזְדַּחֵלֶת
וְהִנֵּה מִנְהָרָה בִּקְעָה
וְהִנֵּה גֶשֶׁר הַסּוּגֵר אֶת
הַצָּרִיחַ לַגִּבְעָה.

לְצִחֹק, לְצִחֹק, לְהִתְלַכֵּךְ.
לְשִׁנֵּינוּ גּוֹף אָדָם.
יָד הַמִּתְפַּלֶּשֶׁת,
הִנֵּה יִלְדָה, הִנֵּה אִשָּׁה, וְהִנֵּה דָם.
וְיִלֵּד הַמְחַפֵּשׂ אֶת
הַתּוֹם שֶׁנַּעֲלָם.

עטרה ליושנה

עֲטַרְת יוֹשְׁנָה,

כּוֹתֶרֶת יִשְׁנָה,

נוֹתֶרֶת שׁוֹנָה,

נוֹשֶׁרֶת יִשְׁנָה

גַּחְלֵת בּוֹעֶרֶת רַק דֶּרֶךְ אֲבִדוֹ
בְּשִׁקְט פּוֹעֶמֶת סוֹפָה אֶל הַזְמַן
בְּקִשָּׁת נּוֹאֲצָת נוֹרָה חֵץ מִכָּאן
אֶל עֶבֶר מְעַבֵּר לְקֶבֶר שְׁקוֹרן

למֹות זֶה לַעֲמוֹד בְּמָקוֹם
למֹות זֶה לַעֲמוֹד בְּמָקוֹם
למֹות זֶה לַעֲבוֹד תַּ'מָּקוֹם
למֹות זֶה לַעֲמוֹד בְּמָקוֹם

הַעֲבֵר לֹא נִשְׁאָר,
לֹא נִשְׁמֵר, הוּא נִגְמָר
וְכָל מֵה שֶׁנִּזְכָּר
לֹא נוֹתֵר מְשׁוּמֵר

הוא מופָּרֵשׁ מְפֹרָשׁ מְתוּרָגֵם מְגוּמָגֵם
כְּמוֹ מִדְּרָשׁ מְשׁוּבָּשׁ שֶׁל אָדָם שֶׁנִּדְרָם

שֶׁנִּקְרַשׁ וַיִּבֶשׂ כְּמוֹ קֶלֶף מְלֵא דָם
מְשֻׁמֵּשׁ וְנִחְלָשׁ וְנִמְסָא אֶל הַיָּם

לְמוֹת זֶה לַעֲמֹד בַּמָּקוֹם
לְמוֹת זֶה לַעֲמֹד בַּמָּקוֹם
לְמוֹת זֶה לַעֲבֹד תַּ'מָּקוֹם
לְמוֹת זֶה לַעֲמֹד בַּמָּקוֹם.

שְׁפָתַי

חֲכוּךְ בְּשִׁנִּי כֹה וְכֹה
אִם קָשָׁה עַל קִרְקַרְתְּךָ שְׁפָתַי
אִם קְרִיאוּתֶיךָ מִלּוּתִי לּוֹקָקוֹת עַל
הַדֶּף, אַךְ אֶת טַעֲמָן אֵינִן חֲשׂוֹת.
אִם תִּשְׁוֹרְנָה שְׁעֲרוֹתֶיךָ עַל עָלִי
מִחֲבַרְתִּי וְוִרִידִים לְמַצָּחֶךָ יִבְלִטוּ
יַעַל גְּבוּלֹתֶיךָ וְזַעַה תִּכְתֵּם
אוֹתִיּוֹתַי, בְּעוֹד חוֹם רֹאשְׁךָ נוֹסֵק

אֲזִי אֶרְשָׁה לְךָ לְנוּחַ.
שֵׁב וּקְרָא, אֶכּוֹל תַּפּוּחַ.
דְּלוֹק הַדֶּלֶק סִיגְרִיית שְׁקֵט
וְתִשְׁמַע סִפּוּר בְּרוּר.

אֶךְ הֵבֵן, אֵל תִּנְסָה, תַּפּוּשׁ בְּרִיחַ
מִחֲשַׁבְתְּךָ כִּי אֲנִי יִזְעַע יִזְעַתִּי
בְּעֵבוֹר לַחֲיוֹת עַל מַצָּחֶךָ.
כִּי אֲנִי יֹדֵעַ יוֹדֵעַ מֶה קָשָׁה הִיא הַשְּׁפָה
מֶה חוֹרְקוֹת כָּל תְּנוּעוֹתֶיהָ וְחֲטָאֶיהָ כּוֹאֲבִים,
עַד כָּמָה צוּרְבוֹת עֵינֶיהָ וְקִבְּקֵיָהּ מִדְּדִים
עַל כֵּן בְּיַד קָשָׁה קִשְׁקֶשְׁתִּי לְבַל תִּגִּיר זֵיעָה לְשׁוּא.

אך כְּשֶׁקֶשָׁה לְתַפּוֹשׁ
אֶת הַצִּיּוֹר אֲשֶׁר נִכְתַּב
קֹחַ רֶקֶב רָגַע, קֹחַ חֲדָשִׁים
אֶל תִּכְפוֹף אֶת רֹאשׁ אֶפְרָיִם
כִּי לֹךְ אֲנִי כְּתִבְתִּי
כֵּן לֹךְ וְרֵק לֹךְ.

כן, אבל

אני חייב להתקדם, כן, אני חייב,
כן, אבל כל בן אדם חייב לעבד היום,
כן, אבל אם אני לא אחיה אז בשביל מה?
כן, אבל הגיע היום חשבון חשמל,
כן, אבל היום יש משהו שאסור לפסס,
כן, אבל המקרר כבר לא מלא כמו פעם,
כן, אבל עוד מעט הם יפילו את הפצצה,
כן, אבל מתי בפעם האחרונה יצאת לחפש?
כן, אבל הדלק, מה נעשה עם הדלק?
כן, אבל מה רע בבית?
כן, אבל בנאדם צריך אור לפעמים.
כן, אבל מתי התקשרת לאבא שלך?
כן, אבל אי אפשר להטיל ספק באהבה שלי.
כן, אבל מה עם אשתך - מתי דברתם באמת?
כן, אבל יש דברים שלהם לא צריך מלים.
כן, אבל עוד מעט מתחלה העונה החדשה.
כן, אבל זה לא מה שהיה פעם.
כן, אבל למי יש זמן להתקע בעבר?
כן, אבל מי שלא יודע מאין הוא בא...
כן, אבל אין לי משג לאן אני הולך.
כן, אבל הדרך - זה מה שחשוב,
כן, אבל הדרך רצופה בדו"חות חניה.

כן, אבל ללכת זה גם סוג של ספורט,
 כן, אבל מה עם הנפוש?
 כן, אבל למי יש זמן לקרא היום?
 כן, אבל הבטן, כואבת לי הבטן.
 כן, אבל מה עם מזון לנשמה?
 כן, אבל הבטן כואבת לי...
 כן אבל מה עם הארנונה והוועד?
 כן, אבל כואב לי...
 כן, אבל עוד לא הורידו את שכר הדירה והאשראי.
 כן אבל כואב...
 כן, אבל לפעמים צריך לדעת לקבל את הלא.
 כן, אבל...

זיכרון ישן של קיץ

תקשיבי לי אני יודע
ככה זה תמיד
כשהוא מסביר לך איך לשמע
וגם איך להקשיב
את לפעמים רוצה לברוח
סתם אל העתיד
שיחפש הבן זונה
למי פה להכאיב

אבל בנינו מי יודע
למה לפעמים
כשאת אומרת "אין לי כוח"
והוא פשוט מסכים
את מרגישה צביטה קטנה
פתאום בתחתונים
כאילו יש לו מה למכור
ויש לו גם קונים

זה רק עוד זיכרון ישן של קיץ
ששומר אותך בבית
ככה כבר שנים
זה רק עוד דבר קטן לשכוח

במקום פשוט לברוח
בשקט לשכנים

שמעתי פעם על אחת
שפתאום בגיל שישים
אמרה "כוס-אמק אפריקה!"
וטסה בשחקים
באפריקה מצאה בחור
תייר בן חמישים
הם התיישבו בנו בקתה
וחיו כמו כושים

זה רק עוד זיכרון ישן של קיץ
ששומר אותך בבית
וזה ככה כבר שנים
זה רק עוד דבר לשכוח
במקום פשוט לברוח
אל-על אל השחקים

אז אם פתאום את מרגישה
שאין מה להבין
שלא צריך שינוי גישה
צריך מגע עדין
צריך רק להרגיש אישה
צריך להאמין

בקיצור, מה עוד יש לומר
תדעי אני זמין

זה רק עוד זיכרון ישן של קיץ
ששומר אותך בבית
וזה ככה כבר שנים
זה רק עוד דבר לשכוח
במקום פשוט לברוח
אל-על אל השחקים

אני האיש

אני האיש, אשר רשעים יעצו לו ללכת,
ובדרך חטאים לא עמדתי, רקדתי.
ובמושב לצים רק התלוצצתי.
שכן בתורת אמת חפצי. ובתורתי אני הוגה גם בלילה.
ואיני כלץ נבול על פלגי אין.
ופירותי באים בעתם ונובלים בעתם.
ולא כל שאעשה יסריח.

איני מן הרשעים ואיני קומץ אשר תדפנו רוח.
אך אם יבוא המשפט - אקום גאה.
כצדיק בעדת חטאים.
לא. איני יודע אם דרכי תוכיחני צדיק או רשע,
אך לא אובד.
אעבוד.

אם אתה רוצה

אם אתה רוצה להיות
מסדר וגם פרוע,
אז מה אתה שרוע
כבר למעלה משבוע,
בתוך עוד עתיד ידוע?

אם אתה רוצה להיות
גם כבד וגם עמק,
אז מה אתה מתפלא שאתה שוקע?
היום, כבר כל אחד יודע,
כמה קל להשתגע.

אם אתה רוצה להיות
גם חפשי וגם קליל,
אז גם אתה סתם איש רגיל.
היום, זה לא הגיל
שמכביד כמו טפיל.

אם אתה רוצה להיות
אז מה השאלה?
מי לא רוצה להיות?

מי יכל שלא?

אם אתה רוצה מכות,
תמשיך לרצות להיות
במקום לחיות.

פּרטים

אדם הולך לסרט
ומשלים על הכרטיס.

כמה יעלה לו לחיות בסרט?
אפשר בתשלומים?

אך למה לשלם על חייך בכסף?
הוא טמא.

אפשר לשלם בתפילות?
אפשר בתשלומים?

אם הכרטיס ירשה לו, הוא יהיה
אסיר תודה.

הכרטיס מרשה לכולם,

אך לא כולם מוצאים את הקופה.

יש כאלה האומרים שהקופה בלתי נראית
ויש כאלה האומרים שרואים אותה כל הזמן.

מְצִיאוֹת

חֲנִיכֵי מַדְמָמוֹת שָׁכֵן,
שִׁינֵי נֶאֱחָזוֹת בְּכוּחוֹתֵיהֶן הָאֶחָרִים
בְּכַבְלָה הַדֵּק שֶׁל הַשְּׁפִיזוֹת
וְזֶה מְחוֹבֵר לַמִּשְׁאִית הַדוֹהֶרֶת בִּירִידָה
וְעַל צֶד הַמִּשְׁאִית שָׁלֹט:
"מְצִיאוֹת, הוֹבְלָה לְכָל מְקוֹם, לֹא בְּשֶׁבֶת"

גַּם אֲנִי רוֹצֶה לְהִתְנַדֵּד
קֵל לֹא לַעֲבוֹד בְּחַיִּים
אֲבָל אֲנִי מִתְנַדֵּד גַּם כֹּךְ
אֲבָל לֹא עַל קֶרֶקַע יְצִיבָה
כִּי אִם עַל חוּט דֵּק
חוּט דִּיִּיגִים
מִנְסָה לְתַפּוֹשׁ בְּחֻכְתִּי עוֹבְדוֹת
שְׁמֵנוֹת מִסְפִּיק שְׁהִסְפִּיק
לֹא יֵאָכֵל אוֹתָן בְּמִקְוֵי

אֲנִי נֶאֱחָז בַּמִּשְׁאִית בְּשִׁינֵי
לְמֵרוֹת שָׁאֲנִי נֶהֱג הַמִּשְׁאִית
אֲנִי חוּט הַדִּיִּיגִים
וְאֲנִי הַחֻכָּה

אֲנִי הַדָּג וְאֲנִי הַפִּתְיוֹן
וְאֲנִי רֶק רוּצָה לְחַזֵּר לִישׁוֹן
לִתֵּת לִתֵּת-מוֹדֵעַ
לִתֵּת מִידֵּעַ
לְמִצּוֹא עוֹבְדָה
וְלֹא אַחַת
בּוֹדָה

אַלְמֵלָא רַע חֲמִים

אַלְמֵלָא רַע חֲמִים
שְׁנַשְׁק לְבְדִידוּתִי
לֹא הָיִיתִי יָכוֹל אֶז לִלְכֵּת בְּגֶשֶׁם
בְּלִי מַעֲלִי הַשְׁחֹר

אַלְמֵלָא רַע חֲמִים
שְׁנַתֵּן לַעֲיֵנִי מְנוּחָה
הָיָה עָלַי לְכַפּוֹת עָלֶיהֶן לְהַבִּיט לְשָׁמַיִם
בְּמָקוֹם לְהַשְׁפִּילֵן אֶל הַחֹל,
אֶל הָאֲנִי וְאֶל הַכֹּחֹל.

אַלְמֵלָא רַע חֲמִים
שְׁנַתֵּן לִי תִירוּץ לְשִׁקָּר
לֹא הָיִיתִי יוֹדֵעַ לְחַזֹּר בִּי.
הָיִיתִי פְּשׁוּט מְוֹתֵר
הָיִיתִי פְּשׁוּט מְסִתֵּפֶר
וְקוֹבֵר יְגוֹנִי בְּלוֹבֵן הַנֵּר;
כָּאִילוּ יֵשׁ בּוֹ פְּתָרוֹן
לִי, לֹא לְמִישָׁהוּ אַחֵר.

הקשיבי

אַרוֹחַת הָעָרֶב, שְׁאֲרִיזְיֹתֶיהָ עַל הַשּׁוּלְחַן
שְׂבִינוּ סָרִים אֶל הַסֵּלֶוֶן
יוֹשְׁבִים, פָּנִים אֶל הַבְּדָחַן
הַקְּשִׁיבִי, הַקְּשִׁיבִי לַשְּׁעוֹן
בְּחוּץ הַכּוֹכָבִים, שְׁקֵטִים, טוֹבִים, שְׁלוֹוִים
וְאַנּוּ נְחִים, שׁוֹתֵקִים, אוֹהֲבִים, שְׁוִוִים.

הַתְּכִנִּית נִסְתִּימָה וְאַנּוּ שְׂבָעִים
שְׂבִינוּ פּוֹנִים לַמִּקְלָחַת;
אַנּוּ מְחִיכִים' וּבְשֶׁקֶט מִתְּפַשְׁטִים.
הַקְּשִׁיבִי, עוֹד שְׁעָה נִפְתָּחַת.
הַמִּים זֹרְמִים, חֲמִים, נוֹשְׁקִים וּמִלְטָפִים
לְגוֹפֵינוּ הַחֲמִים, הַעִירוֹמִים, הַקּוֹצְפִים בְּאֲדִים.

אֶת מוֹל הָרָאִי, מִתְאַפְּרֶת מֵהָר,
הָרוּחַ מְחוּץ לַחֵלֶוֶן;
אֲנִי מְבִיט בְּעוֹלָם הָאֲחֵר.
הַקְּשִׁיבִי, הַקְּשִׁיבִי לַשְּׁאוֹן
הַמֵּיִת רֹכְבִים, עֲמוּדִים, אֲנָשִׁים אֲחָדִים שְׂרָצִים;
וְאַנְחֵנוּ לּוֹבְשִׁים בְּגָדִים חֲדָשִׁים, מְתִיפִים, מְתַחַזְּקִים.

הכל מוכן וְאָנוּ מוכְנִים;
אָבֵל אֶת נוֹשֶׁמֶת וְאָנִי נוֹשֵׁם.
בְּחִיוֹר שְׁקֵט מִבְּטִים מוֹחֲלָפִים.
הַקְּשִׁיבִי, הַקְּשִׁיבִי לֵלֵב הַפּוֹעֵם.
וְאָנוּ שׁוֹכְבִים, מִתְאַחֲדִים, אֲבוּדִים,
נוֹשְׁקִים, בֵּין סְדִינִים, לְכּוֹכְבִים הַחוֹלְפִים
וְעוֹבְרִים מוֹאֲרִים כְּמִתִּים, בּוֹעֲרִים.

לֹא יֵצְאֵנוּ, נִשְׁאַרְנוּ בְּפָנִים,
זוג מְעוּלִם מִתְנַתֵּק.
אֵין עוֹד אֲנַחְנוּ, אֶת הִיא אָנִי;
הַקְּשִׁיבִי לְזִמָּן, הוּא שׁוֹתֵק.

כמה זמן

כמה זמן, הו כמה זמן
חרבי השלופה לא נשקה לנדן.
כמה דם, הו כמה דם
הקזתי בשביל להרגיש בנאדם.

ומה נותר לי אם איני יכול
לשכב לנוח.
ומה נותר לי אם איני יכול
לזרוק הכול,
לזרוק הכול ולחדול.

ד'.

כותב שירה במקום
לתת סתירה, במקום
לצעוק שרע, במקום
לשבור שמירה. במקום
לסתום.

שיר

כלום לא קדו

ש

המציג הינו שחקן

מאה אנשים יושבים כולם באותו החדר
אך קירות נמוכים מפרידים איש איש לבדידותו.
הייתי רוצה להגיד שזה מטאפורה לחיים שלנו,
אבל,
למצולמים אין קשר לכתבה.

שלושה מתוך ארבעה רופאי שיניים
ממליצים לי על אותה משחה.
אבל,
שיניים רקובות הן להם פרנסה.
הייתי רוצה לשאול את הרביעי על מה הוא ממליץ,
אבל,
המציג אינו רופא.

הייתי שמח להגיד כאן משהו
על זה שהבנקאי הינו שחקן,
אבל,
המילים האלה מכבידות עלי מהר מדי
וחוצמזה
הכותב אינו פייטן.

לאן

לָאן הֶלַךְ דָּעַר הָאוּר
שֶׁהִשִּׁיק מַחְשָׁבוֹת מְסִיפּוֹן כּוֹכָבִים
שְׁנִיּוּט עַל גְּלִי הַשְּׂרָאָה חֲרוּזִים
שֶׁהִדְהִד בְּקוֹלוֹת נְעִיצַת סְכִינִים?

לָאן נִנְשֵׁף, נִשְׂרַף הָעֵנָן
שְׂכִיסָה בְּשִׁמְיָהּ עַל בּוֹרוֹת יְלָדִים
שְׁלִיטָה אֶת הַתּוֹם בְּתִשׁוּקַת נְדוּדִים
שֶׁהִפָּךְ אֶת הַחוּשׁ לְקֶסֶם מְדֵהִים?

לָאן נִשְׁטָפָה יְצִיבוֹת הַקְּרָקַע
שֶׁנִּתְּנָה לְתִשׁוּבוֹת לְעֻנוֹת לְעֶצְמָן
שֶׁכִּתְּבָה שְׁאֵלוֹת עַל דְּפֵי אֲרָגְמָן
שֶׁשֶּׁזְּרָה חֲלוּמוֹת אֶל תּוֹךְ שִׁיר קָטָן?

הֵיכָן הַדְּפִים הַצָּפִים עַל אֶגֶם
שֶׁל סְפָקוֹת, כְּאֲבִים וְשֶׁל יָזַע וְדָם?
מִתִּי קוֹל שׁוֹפֵר שֶׁקַּע וְנָדָם
וְקוֹל נְהוּדִים לֹא בָכָה בְּדִידוּתָם?

כּוֹסֵי הַקָּפָה נִמְהָלוּ בְּתַפְלוֹת הַהֶכְרַח

וּבְרִיחַ בְּשָׁמַיִם נִחְבֵּא יֶלֶד לֹא מְקוּלַח
הַיֵּין נִמְזַג לְדִרְבֵּן שִׁיחַ מֵת
וְאוֹר הַשְּׁלֵהֶבֶת הוֹחֵלֶף בְּפִלּוּרוֹסְנֵט.

אֲךָ יָבוֹא עוֹד הַיּוֹם, לֹא הַיּוֹם אֶז מָחָר
שִׁיחֲזִיר לְשִׁיכָרוֹן אֶת מְתִיקוֹת הַשִּׁיכָר
שֶׁהִדְלַק יִחְדַּל לְהִיּוֹת אֶכְזָבָה
שֶׁהִדְרָךְ תִּפְתַּח בְּמִילַת אֶהְבָּה

אֶז נִרְקוֹד לְקוֹל הַחַיּוֹת שֶׁל הַיַּעַר
וְנַעֲקוֹד אֶת בְּגִינוֹ, הֵם כּוֹרֵחַ וְצֶעַר
וְנִלְמַד אֶת הַסוֹד שֶׁמִּבְּטִיחַ סְלִיחָה
וְנִשְׁבּוֹר עַל הַסֵּלַע הַבְּלִי מִסָּכָה

בְּבִרְכָּה

בְּשִׁמְחָה

בְּבִדְיוּחָה

בְּשִׁיחָה.

שְׁתִּי מְשָׁאֵלוֹת

הַשֵּׁטָן הִצִּיעַ לִי שְׁתִּי מְשָׁאֵלוֹת.
בֶּן רָגַע מִצֵּאֲתִי עֲצָמִי בְּשֹׁדֵה פָּרָג
וְסִבִּיבִי אַרְבַּע נְעֻרוֹת עִירוֹמוֹת
אִף אַחַת מֵהֶן לֹא עֲבָרָה אֶת גִּיל הָאַרְבַּע-עָשָׂרָה.

צִיִּירָתִי עִיגוֹל גָּדוֹל שֶׁל דָּלֶק
סִבִּיב הִילָדוֹת הַרוֹקְדוֹת
וּבְחִיּוֹר שֶׁל אֵב
הַצֵּתִי
וְהַבִּטְתִּי
בְּשִׁקָּט.

עִיבִי, מְזוּגָגוֹת מְקַנָּאָה,
עֲקְבוּ אַחֲרֵי הַבָּנוֹת הַרוֹקְדוֹת בְּאֵימָה
עָשֵׂן הָאוֹפִיּוֹם שֶׁשָּׂאֵפוֹ
הוֹתִיר אוֹתָן בְּמַהֲרָה מְשֻׁתְּקוֹת, מְבִיטוֹת עַל סוֹפֵן הַקָּרֵב
וְחוֹזוֹת אוֹתוֹ אֶלְפֵי מוֹנִים
טָרָם הַחֵל לַגַּעַת הַכָּאֵב

חִיִּיכָתִי
כְּשֶׁרָאִיתִי אֶת הַשֵּׁטָן מִסִּיט מִבְּטוֹ.

המתנה

אתכנס כזחל בגולם תכריכים
עד שאהיה מוכן
לית לשמש לזרות צבע על כנפי החדשות

כשיכור משוחרר אעוף
מעל סכרים של סוכר
מעל דתות של סחר ברצון לא מוכר

ואעוף עד לאי בדידותי
רק אני ועץ דקל
ואבלה את ימי בבריחה מהשקל

כי כה קל הוא השקר
חסר הפנים
מדמעות של בצל שמתקלף מבפנים

ואם שם באי אסלוד מלבד
אז מהר את עצמי אשכתב לי על בד
נוטף דם מתוך עט שמחובר לי ליד
ואכתוב אהבה או איזון שנכחד
ארקן בקבוק יין

וְאַזְחַל לְתוֹכוֹ
וְאַזְרוֹק אֶת עֲצָמַי אֶל הַיָּם הַכָּחוֹל
כְּדִי לָתֵת לַגּוֹרֵל לְהַדְרִיךְ הַמִּכְחוֹל
לְהַשְׁלִיךְ חוֹתָמִי
בֵּין זָרִים
עַל הַחוֹל

אֶךְ אֲשָׁאֵר בְּבִקְבוּק
עַד שְׁאַשְׁבִּיחַ
נִחְבָּא מִן הָאוֹר,
לֹא חוֹמֶץ מִסָּרִיחַ
וְאַצֵּא מִיּוֹשָׁן
עִם נִיחוּחַ שֶׁל פִּיחַ
וְאַצֵּא בְּאַבִּיב
כְּמוֹ הַסֵּם שֶׁמִּשְׁכִּיחַ

פוֹרֵס אֶת כָּנָפִי
בְּעוֹדְכֶם פּוֹרְסִים לָחֶם
פוֹרֵשׁ מַחִי
אֶל חֵייוֹ שֶׁל הַקֶּסֶם

קדמה

מעל השדה מתעופפת צפור
צדה גרגרים על הקרקע
בא החתול הצייד הגדול
וצד הצפור במכה

ועוד בשדה עצי זית גדולים
עבים, מפותלים כפסלי נחשים
אם תחפש יומם וליל
לעולם לא תמצא תאומים

את הזית כרתו
ואספלט שם שפכו
האדם סולל לו כבישים
ועכשיו הרכבים מדי יום ביומו
צדים על הכביש חתולים

אך אל דאגה
הודות לקדמה
הניחו בכביש גם פחים
אך הזהר בזרקך את גוויית החתול
יש שם לפעמים ערבים.

בשבילי

בְּשִׁבְלִי בּוֹ אֶלֶךְ בְּשִׁבְלֶכֶם
חֲצָאִי אֲמִתּוֹת חֲצִי מִתּוֹת
זֹעֲקוֹת לִי מִיָּלִים שֶׁכָּבַר שְׁלָלָתִי,
כְּשֶׁצִּלְלָתִי בְּמַעֲמָקֵי הַסֶּפֶק.
כְּשֶׁבִרְחֹתִי מִרְצוֹן לְהִסְתַּפֵּק.
מִשְׁתַּנֵּק שָׁם בְּמַעֲמָקִים
עוֹר בְּלִי אֲוִיר אוֹ
מוֹשָׁג בְּלִי מִשְׁמַעוֹת, אוֹ
דְּמוּת שֶׁל אִישׁ גְּבוּהָה שֶׁמְבִיט עַל הַשְּׁלוּלִית
בְּשִׁבִּיל לְרֹאוֹת אֶת הַצִּלְלִית
שֶׁל הַצּוֹלֵל הַשּׁוֹלֵל,
הַטּוֹבֵעַ מוֹל עֵינָיו.
וְאַלֶּה הָעֵינָיִים רַק דּוֹמְעוֹת
וְכֵן מַעֲמִיקוֹת אֶת הַשְּׁלוּלִית בְּשִׁלּוּלֹתֶיהָ.

וּבַעוֹד זֶה טוֹבֵעַ וְזֶה דּוֹמֵעַ,
אִישׁ אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ אוֹ יוֹדֵעַ
שֶׁהַדֶּרֶךְ נִמְשָׁכֶת גַּם אִם אֵין עוֹבְרִים עָלֶיהָ
גַּם אִם רַק סוֹבְרִים עָלֶיהָ
גַּם אִם לֹא הוֹלְכִים עָלֶיהָ.
וְזוֹ הַדֶּרֶךְ לֹא מִמְּשִׁיכָה יֵשֶׁר עִם שְׁרִטוּטֶיהָ,

מַסְלוּלָהּ הָאֲמִיתִי הוּא אֶל תּוֹךְ הַשְּׁלוּלִית
וּמִשָּׁם לַשָּׁמַיִם
וּמִשָּׁם לְחֵלּוֹן אוֹ קוֹפֶסֶא אוֹ מִסְגֶּרֶת,
אוֹ לְמִילִים חֲרוּטוֹת בְּמַחְבֶּרֶת,
אוֹ לְאִישָׁה וְחִיּוֹךְ וְעוֹזֶרֶת
אוֹ, אוֹ, אוֹ,
לְשׁוֹם מְקוֹם.
אִישׁ אֵינוֹ יוֹדֵעַ.
כִּי כוֹלֵם הוֹלְכִים יָשָׁר בְּשִׁבְלֵם
כָּאִילוֹ הַשְּׁלוּלִית שֵׁם
הִיא לֹא בְּשִׁבְלֵם.
כָּאִילוֹ לֹא שֵׁם נִמְצָא
כֹּל הָעוֹלָם.

אסיר תודה

במסגרת למודי נתנה לי התשובה
ועל כך אני אסיר תודה
הסבירו לי שיש מודע ונת-מודע
ועל כך אני אסיר תודה
למדו אותי שיש סברה ויש עבדה
ועל כך אני אסיר תודה
ושיש הבדל בין אמת לאגדה
ועל כך אני אסיר תודה

בין סורגי התשובות שאלתי
את קירות הכרתי
בין כל העבדות ננעלתי
מאחורי בריח של שקר אמת
רציתי רק לצחוק
לחד חידה
אבל עכשו אני אסיר
אסיר תודה.

סוף העולם מאחורינו

סוף העולם מאחורינו
ואת ואני עדין בבונקר,
המלחמה נגמרה
והציאניד עדין מתחת ללשון.
מה יהיה אתנו, אשתי, אהובתי?
הרע מאחורינו
ועם זאת,
הפחד עדין מלפנים.
זוכרת שהינו מחיכים
כמו זוג עוֹרִים מטומטמים?
אני מתגעגע לזה.
מזמן לא חלמנו בהקיץ ביחד.
את זוכרת שלא האמנת שגייע עוד חרף?
הינו רק בני עשרים.

אַת

אַתָּה הַכּוֹל מֵהִתְחַלָּה וְעַד הַסּוֹף

אַתָּה אֵשׁ וְאַהֲבָה

לִי אַתָּה, כִּי רַק לְאוֹת
תֵּצֵא מִן הַתְּסֻבּוֹת בְּה אַתָּה לוֹ

אַתָּה, אִם נִמְשֹׁךְ אַתָּה בְּטֶנֶךְ,
תְּהִי אִם

אַתָּה הָאֶחָד, אַתָּה הַיְחִידָה,
אַתָּה הַפְּתֻרֹן לְזוֹ הַיְחִידָה.

שקט

בְּדֶרֶךְ לֹאֻקְיָנוֹס הַשְׁקֵט חֲשַׁבְתִּי:
אִם אֶעֱלֶה עַל זָרְמִים סוֹעֲרִים
וְאֶשְׁחָה בְּמִים גּוֹעֲשִׁים,
מֵאַמֵּץ כָּל שְׂרִיר וְכָל גִּיד שְׂאִי פֶעַם הַזְנַחְתִּי,
אֲגִיעַ מִהֵר יוֹתֵר לֹאֻקְיָנוֹס הַשְׁקֵט

אֲךְ אִם אֶעֱלֶה עַל זָרָם אֲטִי
וְאֶנּוּחַ לִי בְּרוּגֶעַ, שָׁכּוּב עַל גִּבִּי,
הִדִּיעָה כִּי אֲגִיעַ תִּמְצָאֵנִי שְׁלִי
לְמִרוֹת הַיָּתוֹר עַל הַזְמַן הַחוֹלֵף -
אֲךְ אֲדַחָה הַגִּיעִי לֹאֻקְיָנוֹס שְׁקֵט

אֲךְ אִם מְצַאֲתִי נָהָר שְׁקֵט
לָמָּה לִי אוֹקְיָנוֹס?

תְּנוּעָה

רַכְּבֵת הָרִים מְגִיעָה לְסוֹף הָעֲלִיָּה
מִבֵּט מִתַּחֲלוֹף מִשְׁמַיִם לְקֶרֶקַע
מִסְרִק יוֹרֵד עַל שְׁעָרֵי הָאֲרוֹךְ
נֶעֱצֵר בְּקִשְׁרִים
הַסֶּכֶר נִשְׁבֵּר וְהַמַּיִם שׁוֹבְרִים אֶת הַיַּעַר
סִכִּין גִּילּוֹחַ יוֹרֶדֶת עַל הַלְחִי
דָּם.
דִּין נּוֹפֵל מִעֵט שְׁבוּר
יֶלֶד קוֹפֵץ בְּנִגְ'י נּוֹגֵעַ בַּמַּיִם וְחוֹזֵר
כֹּף מְלֹאָה בְּחֶלֶב וּדְגָנִים עוֹלָה אֶל הַשְּׁפָתַיִם
עֵין נֶעֱצָמֶת מִבְּפָנִים
חוֹשֵׁךְ
נוֹכְבִּים
שׁוֹכְבִים עַל הַגֶּב וּמִבִּיטִים לְמַעְלָה
גִּזְק מִבֵּיט עַל תַּרְסִיס, מִרְעִיד רַגְלִיִּים, מִשְׁתַּעֵל.
יֶלֶד מִבֵּיט בְּקִנָּה שֶׁל אֶקְדַּח וּמִבִּין שְׁעֵכֶשִׁיו רִצִּינִי.
יֶלֶד מִצִּיץ מִחוּר הַמִּנְעוּל, מִנֶּסֶה לְהִבִּין מֵה זֶה 'מִינִי'.
גָּבֵר מִבֵּיט מֵעִינִית שֶׁל כְּנֻת, שְׁנַיִם נּוֹפְלִים לְאַחֹר
זֶה אוֹהֲבִים מִתְגַּלְגֵּל עַל הַדָּשָׁא, עוֹד לֵילָה שְׁשׁוּב לֹא יִחְזוֹר.

לחיים

הם לא מפסיקים להגיד לי שאני לא ריאלי
כי אני רוצה מהחיים יותר ממה שיש לחיים להציע.
אני שואל את עצמי, על מה אתם חושבים כשאתם עושים
'לחיים'?

ועונה;

"מי רוצה לחיות בעולם שלכם בכלל?"
עם אבק שרפה אבל בלי אבק פיזות,
עם היטלר אבל בלי דרקונים,
עם סמים אבל בלי דלתות.

עולם בו כל השלדים צריכים לצאת מהארון,
עולם בו שלדות מטילות בקניון בתקוה לקמפין
עולם בו מחשבות מכוללות
גורמות לך שזה נשמע הגיוני לשאל
"למה בכלל צריך להשקיע בספורט ובחנוכה"
ומוסיפות בחד משמעיות של יודעי דבר
"רשתות חברתיות – זה העולם הבא"
ממתי נהיה לכלם ברור כל-כך
מה זה העולם הבא?

הם לא מפסיקים להגיד לי שאני לא ריאלי
כי אני שותה מהחיים יותר ממה שיש לחיים להציע.

אֲנִי מֵרִים כּוֹסִית לַכּוֹיִן הַכָּלִלִי שֶׁל הַחֲזָה שֶׁל הַבָּנוֹת שֶׁלָּהֶם
וְעוֹשָׂה 'לְחַיִּים'.

דְּפִים

תְּחִילָה הִיָּינוּ אֶחָד בַּעֲלָטָה
שְׁנֵיִם הִיָּינוּ וְלֹא יָדַעְנוּ כִּי אֲחִים אָנַחְנוּ.
בָּא הַיּוֹם וְרַעַשׁ גָּדוֹל הִרְעִיד אֶת עוֹלָמֵנוּ
וְלִהְבִּים בּוֹהֲקִים וְרוֹתְחִים רָצוּ זֶה אַחֵר זֶה וּבִקְעוֹנִי מֵאֲחִי.
בְּאוֹר שְׁנִגְלָה עוֹד רָאִיתִי אֶת פָּנֵי אֲחִי מִדְּמָמוֹת
וּבְעֵינָיו פְּלִיאָה מִן הָעוֹלָם וְהַשָּׁמַשׁ
הוּא לֹא רָאָה אוֹתִי וְלֹא יִרְאֵנִי לְעוֹלָם.
בְּיָדֵיִם זָרוֹת בּוֹתְקֵנוּ עוֹד וְנִזְרָקֵנוּ
אֲנִי וְאַחֵרִים כְּמוֹנִי
עַל גְּבֵה שֶׁל מְכוֹנִית מִשָּׂא
הַנוֹף הִתְחַלֵּף לִפְנֵי כָל־מָהָר
עַד שֶׁמֶלֶבֶד הַשָּׁמַיִם יָדַעְתִּי שֶׁהַכּוֹל בָּרַ כְּלִיוֹן.
אַחֵר-כֵּן הוֹחֲזֵרֵנוּ לְחוֹשֶׁךְ.

אַחֲרֵי שֶׁרָאִיתִי אוֹר, כָּל רֶגַע בְּחוֹשֶׁךְ הוּא נֶצֶח.

יוֹם אֶחָד הַשָּׁעַר נִפְתַּח
וְשׁוֹב יְדֵיִם זָרוֹת זָרְקוּ אוֹתִי וְאֶת הַדּוֹמִים לִי לְחֹדֶר גָּדוֹל וְרוֹעֵשׁ.
הַחֹדֶר הֶמָּה מִמְּכוֹנוֹת וּבְנֵי אָדָם
לֹא יָדַעְתִּי אִיפֹה שְׁמוֹנִי.
יָדַעְתִּי רַק כָּאֵב.

איברי פורקו ונאספו מחדש

והייתי שטוח ולבן

והייתי כמו כולם

והייתי עדיין אחד.

בדידותי פסקה כשנערמתי עם דומים לי
כולם שטוחים ולבנים.

נעטפנו על-ידי דודן רחוק

ובחשכה החדשה נשלחנו משם.

הרעש דער והוחלף והשתנה

הזמן עבר וחלף

ובהנץ האור הבא שבתתי לתחייה.

שוב הייתי במפעל,

מפעל אחר, נקי יותר.

שוב בתקוני להבים

והבטתי באחיי החדשים עוזבים אותי

ונשלחתי במסילה קצרה

והולבשתי מדי אסירים

פסים פסים עטפוני מראשי ועד רגלי,

לאורך קדמתי ואחורי

ונאספתי עם דומים לי

ונתפרנו זה לזה

וְנִכְרְכְנוּ עַל-יְדֵי קְרוֹב רְחוֹק
וְנִסְגְּרְנוּ שׁוֹב בְּחוֹשֶׁךְ
דְּחוּסִים וְאַנּוּסִים לְשִׁתּוֹק

הָאוֹר הַיְחִיד שֶׁרָאִיתִי אַחֲר־כֵּךְ הִיא כְּאֶשֶׁר
מִגַּע דֶּק וּפּוֹלְשָׁנִי קִעְקַע בִּי גּוֹרֵל וּמִשְׁמַעוֹת
מִי יִיתֵן וַיַּעֲלֵל הַמַּעֲלֵל בְּשִׁנִּית
וַיִּשְׁטוֹף עֵינָיו גַּם בִּי

בְּמָקוֹם אַחֵר

בְּמָקוֹם אַחֵר בְּתוֹאֵי הַזְמַן

הָיִיתִי פֶּה אַחֶרֶת

הָיִיתִי מוֹתֶרֶת

בְּצַעַד מְיוֹמֵן.

וְשׁוֹב כֶּךָ מִשְׁתַּנֶּה לִּי הַמִּבְט

הָאוֹר כְּבוֹי וְאֲנִי עֵשׂ

וְשׁוֹב אֶתָּה הוֹפֵךְ מְרַע לְמַפְלֵט

וּמִבְטָךְ כָּלֵהב מְלוֹטֵשׁ.

בְּמָקוֹם הַזֶּה בְּזְמַן הַזֶּה

אֲנִי עֹכֵשִׁיו בּוֹחֶרֶת

אֲנִי שׁוֹב מִסְתַּדֶּרֶת

בְּתוֹךְ הַבִּלְאָגֵן.

וְשׁוֹב נָפַל עָלַי פֶּסֶנְתֶּר

בַּיּוֹם הַכִּי חִלָּשׁ

וְשׁוֹב יוֹתֵר מְדִי קָפָה

בְּלִילָה מְיוֹאֵשׁ.

בְּמָקוֹם הַכִּי שְׁלִיו שְׁלִי

אֲנִי שׁוֹב מִמֶּהָרֶת.
"תָּמִיד הִיא מֵאֲחֶרֶת",
לוֹחֵשׁ לִי הַשָּׁטָן.

וְשׁוֹב חֲזָרְתִּי לְעֶבֶר
כְּאִילוּ מִחֲדָשׁ
וְשׁוֹב אֶתָּה נִרְאָה לִי זָר
בְּרִגְעַ מְטוֹפֵשׁ.

בְּמָקוֹם אַחֵר בְּתוֹאֵי הַזְּמַן
הָיִיתִי פֶּה אַחֶרֶת
הָיִיתִי מוֹוֶתֶרֶת
עַל עוֹד חִלּוֹם יֶשֶׁן.

תורי, תורה

מי ייתן ויעלה השחר?
מי ייתן לי העלאה בשכר?
אם בסטטיסטיקה נאמר כי
קמים יחס צמוד בין העלאת שכר המינימום ועליית אחוזי
האבטלה
כי אז מציג הסטטיסטיקה שואף שכולנו נהיה עבדים.
אם האני מוגדר אך ורק על-ידי רשמיה השונים של ההכרה,
אז
בימי שלישי אני סטודנט
ובערבי שני – חלום משני של איזה שד שטני שאומר לי
לחשוב בלי לחשב.
ואני רק נמצא כאן כדי שבעוד שנה אני אוכל להיות אולם גדול
ונברשת.
או סמטא ומפית מקושקשת.
לא משנה. הכל משתנה.
ואם הטיעון הזה תוקף, אז הוא חל גם על עצמו ולכן הוא
קבוע.
תן לי שבוע, ואקים לך בגנין כל-כך גדול שיהיו לו שני אזורי
חיוג.
כך למזכירה יעלה יותר להטריד את הבוס שלה,
בזמן שהוא חולם על אשתו שאינה אלא צמיד ותיק תואם,

וּלְפַעֲמִים - דְּעָה.

שוב מִשְׁתִּיקִים אֶת הָאִשָּׁה? וְדַאי הוּא לֹא שָׁמַע עַל הַמֵּהפָּכָה
שֶׁלָּנוּ!

הַמֵּהפָּכָה שֶׁלָּנוּ? הַמֵּהפָּכָה שֶׁל כּוֹלָנוּ!

אֵין לִי בַעֲיָה עִם הַמֵּהפָּכָה,

פְּשוּט נִמָּאֵס לִי לְשִׁמוּעַ עָלֶיהָ.

הַגִּיעַ הַזֶּמֶן לַעוֹד דְּעָה מִקּוֹרִית מַצְדָּכָן.

אֲנִי רֹשֶׁעַ, אֲנִי יוֹדֵעַ, פְּשוּט נִמָּאֵס לִי לְהַכְלִיל תְּמִיד בַּצַּד שְׁפוּגָע.

הָאֵם אָף אֶחָד לֹא רוֹאָה שֶׁהַפּוֹלִיטִיקָא-קוֹרֶקֶט הוּא רַק צְבָעָה

שֶׁל הַצְּבִיעוֹת?

הָאֵם אֵין יוֹתֵר מִי שְׁאוּמֵר "יְהוּדִים" וְחוֹשֵׁב יְהוּדוּנִים?

או "אֲתִיּוֹפִים" וְחוֹשֵׁב כּוֹשִׁים או קוֹפִים?

הָאֲבּוּלוֹצִיָּה אֵינָה גֶרֶם מִדְּרָגוֹת עוֹלָה אֲתָנוּ בַּפִּסְגָּה

אֲלֹא מִעֲרֹבוֹלֶת שֶׁל חוֹסֵר יְכוּלֶת לְהִתְמוֹדֵד עִם הַסְּבִיבָה.

אֲנַחְנוּ מְעַצְבִּים אֶת הָאֲדָמָה יוֹתֵר גְּרוּעַ מִנְמָלִים –

הֵן אֵינָן צְרִיכוֹת אֲלֵפִי דְרָכִים שׁוֹנוֹת לְהַעֲבִיר אֶת הַזֶּמֶן בֵּין אוֹכֵל

לְשִׁינָה.

אֲנַחְנוּ כָּל-כָּךְ מְשׁוֹתְקִים, מְנוֹתְקִים שְׁאֵפִילוּ הַנֶּפֶשׁ שֶׁלָּנוּ צְרִיכָה

מְרַחֵב מַחֲיָה

וְלִרוּחַ הַבְּלִתִּי גִשְׁמִית שֶׁלָּנוּ יֵשׁ חֲשָׁשׁוֹת מִפְּנֵי חֲדִירָה לַפְּרִטִּיּוֹת.

הַתְּדַרְדְּרוֹת זֹלֹא הַחֲלָה בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שְׁאֵדָם בְּנֵה מִגְדָּל,

אֲלֹא בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁקוֹף הָרִים מִקֵּל.

מָאֵז הֵיא לֹא פִסְקָה, וְאָף הָאִצָּה, וְכָךְ הִגַּעְנוּ לַזֶּמֶן הַזֶּה.

וְכָךְ הַזֶּמֶן הַזֶּה הִגִּיעַ אֵלֵינוּ.

מגיע לנו.

ההיסטוריה שלנו נמצאת בספרים.

חלקם בעלי ימרות פילוסופיות להסביר לנו מהו עולמנו.

עלינו להבין שכל הספרים האלה צודקים,

ושמתישהו במשך ההיסטוריוסופיה הזאת נפרד הגוף מן

הנפש,

ומאז זו עוברת תהפוכות שונות ומשונות וזה הגוף מתנוון

כרפס.

אפילו ברקלי שפך צואתו מהחלון

לרחוב מוכה הצרעת.

מה זה חשוב? (אותו הקול השולט)

מה חשוב באמת? האמת?

או שיש יותר מזה – מעבר למילה – מעבר לרצון ולתפילה?

אני איני יודע, אני יורה, אולי פוגע, אולי נוגע

אבל יודע שזה כל מה שנותר,

וכל המוסיף מיותר

כל המוסיף מיותר

כל המוסיף

מיותר.

סונֶטָרטה 001

בְּתִשְׁשִׁיּוֹתַי חֵלֹם יֵשֶׁן דּוֹהָה
כְּשִׁסְפִּירִי בְּרֹאשׁ, שְׁטֵן חוֹלֶף
אֵלַי הוּא לִי נֶכֶן, אֲבָל שׁוֹרֶף
וְשִׁיר הוּא שִׁיגְעוֹן, נִמָּל טוֹעָה

אוֹ סְפִינָה שְׁמִיּוֹצֶרֶת רְצִיפִים
אוֹר פְּנִינָה שְׁמַצִּיר אֶת הַסּוֹפִים
קוֹל שְׂכִינָה שְׁמַאֲיִים כְּאֵלִילִים

בְּעוֹד רְשִׁימַת הַסְּפָרִים גְּדֵלָה
זוֹ שֶׁל עִיר הַמַּעֲשִׂים קֹטְנָה
אֶסּוֹף רְשִׁימַת רְעָלִים כְּנָה
וְשֶׁרוֹף אֶת שִׁירַת הַשְּׁקָרִים שְׁלָה

מֵאֶסְתִּי בְּלִימוֹד לֵלֵא תַפּוּקָה
חֲדָלְתִּי מִדְּבוּר בְּתוֹךְ שְׁתִּיקָה
וַיִּצְרַתִּי בְּחִיוֹךְ שׁוֹרָה סְדוּקָה

מלכת החושך

מלכת החושך זמנה אותי לחדרה
אולי לומר שלום, אולי רצתה חברה.
שיש שחור עליו שבִּרִי בָּרֵק לְבָנִים
רָצַף אֶת הַקֶּרֶקֶע, הַקִּירוֹת, הַעֲמוּדִים;
הַאֹלָם הָיָה אֱלִיפָטִי, הַעֲמוּדִים הָיוּ שִׁשָּׁה,
וְשָׁם עַל כֹּס בְּזָלַת יִשְׁבָּה לָהּ הַקְּשִׁישָׁה .
עוֹרָה הָיָה חֶלֶק וּשְׁעָרָה שְׁחֹר
וּפְנִיָּה אֶפְלוֹת כְּאִילוֹ אֵין בָּהּ אוֹר
וְעֵינֶיהָ הִבְהִיקוּ כְּשֶׁנִּי הִצַּפֵּעַ
וּלְבוּשָׁה, כְּאַרְמוֹנָה, לְחֹשׁ לִי שִׁפֵּעַ.
שְׁמַלְתָּה הָיְיתָה כְּחוּלָה כִּים בְּלִילָה בְּלִי יָרֵחַ
וּבִידָה שְׂרָבִיט שְׁנֵהב עֶטוֹר בְּאַזְמַרְגָּד קֶרֶחַ.
וּלִידָה שְׂכַב פְּנִתָר וְהִתְבּוֹנֵן בִּי בְּשִׁלּוֹה
וּסְבִיבֵנוּ הַצִּלְלִים הַמְּשׁוֹטְטִים בְּלִי תִקְוָה.
הֵם אֲנָשִׁי הִצֵּל שְׁנִכְנְעוּ לֶאֱפֹלָה
בְּחִיפּוֹשָׁם אַחֵר הָאֵשׁ הֵם זָכוּ רַק לִקְלָלָה
וּמְלֻמוּלָם, כְּמוֹ תַפִּילָה, בּוֹכָה אֶל הָאֵלָה.

"אֵלָה נְתִינִי" אָמְרָה מִלְכַּת כָּל הַסּוּפִים
וְקוּלָה הַדֶּהֱד בֵּין הַכְּתָלִים כְּמִשְׁק עֲטָלִפִים.
"אֵלָה הֵם הָאֲנָשִׁים הַלּוֹחֲמִים לְמַעַנִי בְּגֵאוֹן

הם אלה שהקימו עבורי גלעד ואפריון
כדי שעוד בחייהם אתן להם לחוש
את כל הרגשות מהם האור אומר לבוש.
אלה מלאכי באלפי לילות האמש
אלה נושאי כלי: הסם, החרב החרמש.
אלה בוחרי בתעמולות האמונה
הלנים בצלי הרחק מכנף השכינה.
אך למה זה עיניך מרצדות סביב?
האם אחד מנתיני חשף להן ניב?
האם בהביטו בך לבך בלאט החסיר?
מדוע מוחך צווח 'זה רק שיר! זה רק שיר!'"
השפילתי את עיני, היא קראה דרכי הכול
את הפחד מן החי ומן השכול, מן הקודש והחול.

משק כנף חטוף שמעתי והיא רוכנת מעלי
וכנפיה, כנפי עורב זקן גדולות, נשאוני ואין קרקע מתחתני.
שמוט נתליתי אין-אונים וכל חושי כאב טלפיה
והיא לחשה מספר מלים שאת שפתם אני יודע
והצללים בנהימות סגרו תחתנו מעגל
והם טפסו על הקירות וסגרו עלי מעל.
חשתי באפי את הבל פיהם החרף
וידיהם שלוחות אלי בזכות כאלומות באסוף.
רציתי לצרוח אך הנה אני אלם
ומבטה הקר את כל מחשבתי חוסם.

עשן שחור החל עולה מן הצללים, לופת אותי, חונק.
הבטתי בעיניה המביטות בי משתנה
חשתי כשיכור, הכול פתאום שוכח
והפחד מתוכי כעכבר פתאום בורח
ושמעתי רק תיפוף עמום - לבי, אני חושב
הקצב הזה, שפעם גרם לי להתאהב,
הבריוח מעלי את גלי הכאב.

"כן", היא לחשה "עכשיו אתה מבין.
השתחרר מכל מה שאמרו לך להאמין,
השתחרר מכל האחריות ההולמת בראשך,
השתחרר מן האביר השומר על רכושך,
השתחרר מן המצפון שאותך רק מבלבל,
השתחרר מן המוסר שאותך תמיד כובל,
בוא תעוף אתי ואראה לך דברים
מהם נכתבו היפים שבשירים.
הראה לי סיפור אחד שאין בו משהו אפל,
נסה לומר לי שטעמו אינו תפל.
בחר עכשיו להישאר כלוא בתוך סורגיו של הספק,
או שמא תהלך אתי וכל צרכיך תספק
וכל רצונותיך יתגשמו כמשאלות?
אתן לך את הפנינים שלא באות עם התפילות,
אתן לך חרות ממרדף אחר תשובה,
מן החיפוש אחר בובה שלה תוכל לכתוב כתובה.

שְׁתַּקְתִּי שָׁם בְּאֵין הַמוֹכָר לִי עַד כָּאֵב
 וְחִשְׁתִּי אֵיךְ בִּקְוֹלָה הָרֶךְ אֲנִי כְּכֹלֵב מִתְאַהֵב.
 כָּל שְׂרָצוֹנִי זָעַק הִיָּה "קִחִינִי אֶל הָאֵשׁ,
 תִּנֵּי לִי חוֹפֶשׁ, תִּנֵּי לִי חוֹשֶׁךְ, תִּנֵּי לִי לֵהִיוֹת טָפֶשׁ!"
 הִיא רַק חִיִּיכָה, חֲשָׁפָה שְׁנֵי שְׁנֵהֶב חֲדוֹת.
 "בּוֹא אִתִּי" אָמְרָה "בּוֹא אִתִּי, הִרְחַק מִן הַקּוֹלוֹת".
 פָּנִי נִפְלוּ לִפְתָּע. הַחִידוֹת תִּמְיֵד הָיוּ לִי לְחֻבָּרָה
 מֵאֵז לְרֹאשׁוֹנָה לְחַיִּי חֲטָפָה סְטִירָה,
 מִדּוּעַ אֶפְרָד מֵהֵן? וְעַם מָה אֲשָׂאֵר?
 מָה יִהְיֶה עָלַי אִם עָלִיהֵן אֲוִיתִר?
 הִבְטַתִּי בָּהּ, וּבְעֵינַי חֲמָלָה לְחִשְׁתִּי לָהּ, "סְלִיחָה".
 חֲשַׁתִּי אֵז אֵיךְ עַל הַקֶּרֶקַע אוֹתִי הִיא מְנִיחָה:
 "אֲתָה אוֹהֵב אֶת הַגִּישׁוֹשׁ הַזֶּה בֵּין אֶלֶף הַחִידוֹת,
 בּוֹא אִתִּי וְאֶגְלֶה לָךְ כְּמָה חֲדוֹת.
 בּוֹא אִתִּי רַק לְטִיּוֹל קֶצֶר
 מֵעֵבֶר לַיָּם, לָהָר וְלַמִּדְבָּר.
 טִיּוֹל אֶחָד, וְאֵז תִּבְחָר".

וְכֵן תַּחַת כְּנָפָה לִקְחָה אוֹתִי הִרְחַק
 מֵעֵבֶר לַיָּדְעוֹת, לְסִיפּוּרִים וְלִסְפֵּק.
 הִיא לִקְחָה אוֹתִי מֵעַל לְאֲדָמָה הֶחְרוּכָה,
 מֵעֵבֶר לְחִלּוֹם, לְשִׁקְרִים וְלִסְלִיחָה.
 הִיא הִרְאָתָה לִי אֵיךְ כּוֹכֵב זֹרֵחַ מוֹל הַשֶּׁשֶׁשׁ,

ואיך ילד מאהב עומד עירום ומתבייש.
היא הראתה לי מנגינות וגם השמיעה לי אורות,
והיא רקדה אתי ביער שבער מחגיגות,

השקתני סם שלזה וסם אחזה וסם חלום,
וגם משקה סודי מתוק תחתיו המוח שב לדום,
והראתה לי איך נשים גומרות כשאני שוכב עמן,
ואיך הכל הופך תפל ומר מיל טלטולי הזמן.
היא אפשרה לי לקבל את המסכן זה השיכור
בעוד הוא מדדה, נופל וקם וכך סחור-סחור.
והיא הטעימה לי מתיקותו של הכבוד,
והיא חייכה לזה הסוד בעוד לחשתי לה, "עוד ... עוד ...".

היא הראתה לי את חכמת יוון ואת יפי ההגים,
ואיך בהם טבחו הרומאים בעוד שהם הוגים,
ואיך זו האימפריה מקימה לה עוד בית בושת
בעוד כל תושביה מורעלים מכלי נחושת.
היא הראתה לי יהודי חכם וטוב על צלב גווע
ואיך בשם אותו הצלב שדה של רצח משתרע,
וגם איך בני האור את בני החושך משפדים
למרות שמקדשם חרב ושניהם יהודים.
ואיך נביא גדול מביא לכול את יפי הבשורה
ואיך, בבורותם, הפכה זו תרוץ לקטל ושררה.
ואיך אדם חכם מבין שהכוח דר בידיע,

אָבֶל בְּשֵׁם אוֹתָהּ חֲכָמָה הָפֵל אוֹנָסִים אֶת אִמָּא טִבֵּעַ.
וְאִיךְ גָּאוֹן נוֹסֵף כּוֹתֵב תּוֹרָה עַל הַתַּפְתָּחוֹת
וַיִּמָּה שֶׁהוּא מוֹתִיר אַחֲרָיו - אִישׁוֹר לְגַזְעָנוֹת.
לַחֲשֵׁתִי לָהּ בְּשֶׁקֶט, "לֹא הָפֵל שְׁחוֹר-לָבָן,
אֵלֶּה נִקְיֻדוֹת בְּזִמָּן שְׂאִינָן קִשּׁוּרוֹת לְכָאן".

אֲזָ רָאִיתִי עִיר מוֹדֶרְנִית וְנָשִׁים בָּהּ עֲגוּנוֹת,
וְנָשִׁים בְּטוֹר שׁוֹתֵקוֹת כְּשִׁקְוָרָאִים לָהֶן זִנּוּת.
מִי קוֹרָא, פֶּרֶחַח אוֹ יֶלֶד? לֹא! קוֹרָא זֹאת כְּבוֹד הָרֵב.
מֶה רָצוּ הֵן? אֵךְ וְרַק לְהִתְאַחֵד בְּבִרְיַת אָהֶב,
לַעֲמִיד כִּדֵּת וְדִין בְּחֻפֹּת הַנִּישׁוּאִין,
אֵךְ מִשּׁוֹם שֶׁהֵן מִרוֹסְיָה אֶת פְּנִיָּהּ יֵשׁ לְהִלְבִּין.
"עוֹד לֹא רָאִיתִי דְּבָר", לַחֲשָׁה הַמְּלָכָה בְּקוֹלָהּ הָאֶפֶל,
וּכְהֶרֶץ שֶׁל קְרִיצָה כִּיסְנוּ יָם הָעֶרְפֶּל.
שֵׁם שִׂדִּים הוֹלְכִים בְּשֶׁקֶט, רִגְלֵיהֶם רִגְלֵי צָפוֹר,
וְכוֹלֵם פּוֹצְחִים בְּקוֹל וְשָׁרִים הֵם שִׁיר מְזֻמּוֹר:
"מְלַכְתֵּנוּ הִיא הַלִּילָה, מְלַכְתֵּנוּ הִיא הַשְּׂכוֹל,
לֹא תִמְצָאנוּ בְּשָׁעוֹת הַיּוֹם כְּשֶׁלְרָקִיעַ גּוֹן כְּחוֹל,
כִּי תִמְצָאנוּ בְּעוֹלָם לוֹ הַגִּיּוֹנָה יְקָרָא סִיּוֹט,
וְכִשְׁעֵינִיךְ יִפְגְּשׁוּנוּ קְרוֹא יְקָרָא לְבָרַךְ לְמוֹת".
לֹא חֲשַׁשְׁתִּי, אֵין זֶה שֶׁקֶר, לֹא חֲשַׁשְׁתִּי כָּלֵל וּכְלָל.
לֹא בָאוֹר הַמְּעוֹרָפֵל, לֹא בִשְׁיִיר הַמְּקוּוֹלֵל.

"צַר לִי, יֶלֶד", הִיא לַחֲשָׁה לִי, וּבִרְפִי קָרְסוּ בְּפִיקָה,

"לא ראיתי כלום עדיו, לא למדת מספיק".
 אז ראיתי גיליוטינה מושחזת בשם החופש
 וארבעה כושים נושאים לבן שקורא לכל זה נופש.
 וראיתי מקל גדול שכתוב עליו חינוך,
 ואיש כובש חצי יבשת רק בגלל שהוא נמוך.
 ראיתי גם דרקון, קשקשיו זהובים מן השקיעה,
 והוא עף ונעלם אל מחוץ לתודעה.
 וראיתי ספרים עולים באש בלאט,
 גיבוריהם צורחים בעוד הם נשכחים לאט.
 וראיתי אנשים, כמו ספרים, עולים באש,
 ושוטר מכה ילד שיושב ומחשש.
 "עכשיו אתה יודע מה גורלן של התשובות
 ועד כמה מבורך הוא כל אידיוט".
 עצמתי את עיני שלא לבכות.

כששבתתי לפוקחן היינו שוב עפים יחדיו,
 "האם כל זה נכון? הכל לשווא, הכל לשווא?"
 "כמוכן שלא הכל", לחששה לי הזקנה,
 "זו הדרך הנפרשת להולכי האמונה.
 אך דרכי היא אחרת, דרכי היא חופשית,
 חופשית מכל כבלי וכל הבלי הבראשית,
 חופשית מן המרוץ אחר אור בלתי נראה,
 חופשית לסיפוק כל צרכי ההווה.
 אם אין לך כלום מלבד זמנה הקצוב,

חָבֵל עַל כָּל רָגַע בּוֹ תִּהְיֶה עָצוּב,
חָבֵל עַל כָּל טְבִילָה בַּתּוֹךְ אָגַם הַיִּסּוּרִים,
חָבֵל עַל כָּל סֵפֶר שֶׁיִּלְמַד אוֹתָךְ שְׁקָרִים.
הִנֵּחַ לְכָל אֱלֹהִי, לֶרֶךְ בְּדֶרֶךְ אֵין-אֶמֶת.

מִדּוּעַ לְהִשְׁקִיעַ בְּנִשְׁמָה בְּלִתִּי נִרְאִיתָ?
כִּי תִשׁוּבוֹת יֵשׁ אֵין סוֹף וְאֶמֶת אֵין בְּכָלֵל.
לֵאזִיזוּ תִשׁוּבוֹהָ תִצָּפֶה וְתִשְׁאַל? כִּמָּה סִפְרִים יַעֲשׂוּךְ מוֹשְׁכָל?

"אֵכֵן אֶת צוּדְקָתָהּ הוֹדִיתִי. הִיא חַיִּיכָה.
"אֵין בִּי תִקְוָה לְקַלְלָהּ אוֹ בְּרָכָה,
אֵין בִּי רָצוֹן לְתִשׁוּבוֹת אֲחֵרִים,
וְאֵין בִּי בִיטְחוֹן שֶׁיֵּשׁ אֶמֶת בְּסִפְרִים;
אֲךָ עֲדִין אֵין סִבָּה לְהֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ יִי,
כִּי לֹא אֶרְכִּין אֶת רֹאשִׁי לִפְנֵי יְיָ;
כִּי לִימָדַת אוֹתִי אֶת הַבִּלְי הַתִּשׁוּבוֹת,
וְכֵה בָּעֵת בִּיקִשְׁתִּינִי מִכּוֹסֶךְ לִשְׁתוֹת.
כִּי הַבְּחִירָה בְּאַפְסוֹת הִיא בְּחִירָה בְּדִבְרֵי-מָה,
הִיא בְּחִירָה בְּסִיפּוֹק וּבְעוֹלָם שֶׁל כְּלִימָה.
כִּי הָאָפֶס הָאֵין גַּם הוּא סִימָן?
אֶת אוֹמְרָתָהּ, "בּוֹא" כְּאִילוֹ אֵין זֶה לָאֵן.
אֲנִי, בְּמַחִילָה, אֵלֶךְ לְדֶרֶךְ יִי,
גַּם אִם תּוֹבִילֵנִי אֶל צַעַר וּבְכִי,
כִּי אֵין לִי דָבָר מִלְּבַד זְמַנִּי הַקָּצוּב,

וְאַצְלַךְ אִין אָדָם שִׁיקְרָא לִי אֱהוּב ,
וְאַפִּילוּ לֹא בֵּית שְׂאֵלִיו אָשׁוּב.

הִיא הִשִּׁיבָה אוֹתִי בְּמַעוֹף לְחֻדְרִי
וְשִׁבְתִּי לְכֶסֶּאִי, לַעֲטִי, לִסְפְּרִי.
וּמִבְּעַד לְרַחֲשֵׁי מוֹחִי הַבּוֹעֵר
שִׁמְעַתִּי קוֹלָהּ בְּשִׁקָּט אוֹמֵר,
"אַתָּה עוֹד תַּחֲזוֹר לְחִיק זְרוּעוֹתַי,
אַתָּה עוֹד תִּינַק מִחֻלָּב שְׂדִי".
וַיִּדְּעַתִּי שִׁישׁ בְּדַבְּרֶיהָ אֶמֶת:
עוֹד אָשׁוּב לְזְרוּעוֹתֶיהָ וְאַשְׁכֵּב שָׁם כְּמֵת.
"בְּלִילוֹת גַּעְגּוּעִים עוֹד אָבּוֹא לְבֵיתְךָ,
אֲךָ אֵהְיָה כְּמוֹ הַיָּם - אָשׁוּב וְאַלֶּךְ",
כִּי לֹא אֶסְתַּפֵּק בְּסִיפּוֹק בְּחַיִּי.
וְגַם אִם אֶזְעַק מִעַמֻּקֵּי יִיסוּרִי
אֲדַע שֶׁהָיָה זֶה אֲנִי שֶׁהִבִּיאַם עָלַי.
גוֹרְלִי הוּא שְׁלִי וְשְׁלִי טְעוּיוֹתַי".
אֶל יָם הַתַּעֲנוּגוֹת עוֹד אֶחְזוֹר לְטִבִּילָה,
עוֹד אֲבַנֶּה לִּי עוֹלָם בְּכוֹחָהּ שֶׁל מִילָה.
לֹא, אֵינֶנִּי חוֹזֵר – אֲנִי בּוֹחֵר בְּשִׂאֵלָה.

לו היית שיר

לו היית שיר
היית מחורזת באופן מושלם
ומשקלך היה ברור, אך מורגש
כלא קנים. כפנינים לצוארך
יסתדרו להם חרוזים לבנים,
וליופיך יעמדו מטאפורות אינסוף
מוגנות בדימויים אוחזי חרב.
ומטאפורה אחת, כלל עולמית ונצחית
תוצב לכל חיוך שלך, ואפוס עתיר מכשולים
לכל אחת משערותייך. זה לא יהיה
שיר שקוראים, זה יהיה שיר שחיים,
שמשקיעים חיים שלמים לחקור אותו
ואף על ערש דווי לא חשים בזבוז
או הצלחה מלאה.

לו היית שיר, היו עומדים כל גדולי המשוררים
להחדיר אילוזיות אלייך, והם ירעיפו עלייך
דפים רבים כעלי השלכת.

לו היית שיר, היית מעוררת רנסאנס כן של רומנטיקה
במאה העשרים ואחת, וועדות של פמיניסטיות היו

קמות כנגדך, ובתי דין ובתי כנסת היו אוסרים על קריאתך
 בתואנה שכל מי שיקרא בך ידע יותר ממה שממשלה יכולה
 להרשות
 לנתיניה לדעת. אך גם אם היו מחרימים אותך מחנויות
 הספרים, נערים צעירים היו שוזרים בחרוזיך כל קיר
 בכל עיר, בכל לילה, מנסים לשחזר תחושה גנטית של ריקוד
 שבטי
 סביב גל-עד.

לו היית שיר, היו מחשבים סכמות סודיות בין אותיותיך
 ופותרים שאלות שמעולם לא נשאלו. ומכשפים היו
 מצטטים את חרוזיך ומעלים באוב את השטן; אך
 הוא יתאהב בך וירצה אותך לעצמו, ויקעקע בלהבותיו
 את כל הארץ במילות שירך, עד אשר מלכות גן עדן תעמוד
 נגדו.

היא תטען שתמיד היית שלה, שאינך אלא סכום
 של האמת שהוצגה מטפורית בשאר הכתבים הקדושים,
 ואלה יהיו משניים לך בארון הספרים הביתי.
 ומלכות גן עדן היתה לוחמת בשאול למען כל־יאתך כשלה.
 אך לא יהיה ניתן לכלוא אותך ואת תפרצי אל תוך
 לב כל אדם וכל האנושות תעמוד ותזעק לסיום המלחמה
 עד אשר לעדן ולשאול לא תהיה ברירה
 (בעתיד יכתבו פירושים שונים, סותרים, שיסווגו אותך
 לעדן, לשאול, לטבע ולאף-אחד).

אִילוּ הָיִית שִׁיר הַיִּיתִי קוֹטֵף אוֹתָךְ מִדִּפִּי הַהִשָּׁרָאָה
וְכוֹתֵב אוֹתָךְ יָשָׁר לְמַגֵּרָה,
וְלֹא הַיִּיתִי חָשׁ לְעוֹלָם בְּדִידוֹת
אוֹ עֲצָבוֹת
אוֹ כָּל תַּחוּשָׁה שֶׁל חוֹסֵר סִיפּוּק
כִּי אֵדַע
שָׁאֵת
שְׁלִי.

היום

היום כָּבֵר לֹא אוֹמְרִים 'שְׁלוֹם',
זֶה יוֹתֵר מְדִי אֶרֶךְ בְּשִׁבִּיל יְמִינוֹ.
אָז אוֹמְרִים 'הִי', או 'בִּי', או 'אָה?'
וּמְמַשִּׁיכִים לָלֶכֶת.

היום כָּבֵר לֹא אוֹמְרִים בִּקְרָט טוֹב,
זֶה מְנִיחַ שְׁפוּט מוֹסְרִי שֶׁהוּא אֶסוּר בְּיְמִינוֹ.
אָז אוֹמְרִים 'בִּקְרָא', או 'בּוֹא-נָא אֵתָה נִרְאָה גָּמוּר...'
וּמְמַשִּׁיכִים לָלֶכֶת.

היום כָּבֵר לֹא אוֹמְרִים 'לְהִתְרַאוֹת',
זֶה רוֹמֵז עַל יְדִיעַת הָעֵתִיד שֶׁהִיא נֶעְלָמָה בְּיְמִינוֹ.
אָז אוֹמְרִים 'לְהִיָּת...!', או 'יֵאלֶלֶה...!', או 'טוֹב...'
וּמְמַשִּׁיכִים לָלֶכֶת.

היום כָּבֵר לֹא שׁוֹאֲלִים 'מָה נִשְׁמַע?'
אֵף אֶחָד לֹא בִּאֲמַת רוֹצֶה לְשִׁמַּע בְּיְמִינוֹ.
אָז אוֹמְרִים 'מָה-נִּישֵׁ?', או 'צ'מַע זֶה...'
וּמְמַשִּׁיכִים לָלֶכֶת.

היום כָּבֵר לֹא אוֹמְרִים 'שְׁלוֹם',
זֶה יוֹתֵר מְדִי נְאִיבִי לְיְמִינוֹ.

יותר מדי מִישָׁן כְּמוֹ שְׁנוֹת הַתְּשָׁעִים.
 אֶז אֹמְרִים 'הַסֵּדֶר קָבֵעַ', או 'סְטָטוּס קוּו', או
 'בּוֹאוּ לֹא נִכְנִיס פּוֹלִיטִיקָה לְדִין',
 או שְׁלֹא אֹמְרִים כְּלוּם
 פְּשׁוּט מִבִּיטִים לְמַטָּה בְּנוֹסְטִלְגִיָּה, או לְמַעַלָּה בְּשִׂאָלָה,
 או שְׁמִבִּיטִים לְאַחֹר, לְוִדָּא שְׂאֵף אֶחָד לֹא שׁוֹמֵעַ,
 וְאֵז בְּשִׁקָּט לּוֹחֲשִׁים 'עוֹד מַעֲט... עוֹד מַעֲט...'
 וּמִמְשִׁיכִים לְלַכֵּת.